

2012 Θεσσαλονίκη

Γεννηθείς εν Θεσσαλονίκη,
Είκοσι χρόνια μετά την πυρκαγιά.
Δεκαπέντε από τη
Μικρασιατική Καταστροφή.
Τέσσερα πριν τον μεγάλο πόλεμο.

Η πόλη μου και ο πολιτισμός της
Υπήρχαν ήδη δύομιση χιλιετίες.
Τώρα, θαρρώ πως είναι στην εντατική
Και ζει με τον ορό του πανεπιστημίου.

Τα ρέστα που απόμειναν
Από την Συμβασιλεύουσα,
Λόγια ερείπια, χαμένα,
Μες στη μιζέρια των καιρών
Και την οχλοβοή μιας άσκοπτης
Και αεικίνητης κυκλοφορίας.

Πολι-τισμός ως θέατρο σκιών
Που πρωταγωνιστούν άνθρωποι κυρτωμένοι
Σε σπίτια ανύπαρκτης αρχιτεκτονικής
Χτισμένα από κατασκευαστές της συμφοράς.
Απορριφθέντες από το δημόσιο
Λόγω «αντεθνικού φρονήματος».

Μάταια ψάχνω να πιαστώ από κάτι ερωτικό
Κι αυτή ακόμα, η παλιά της φήμη, έχει ξεφτίσει.

Το τραμ, τα καλντερίμια, τα χωματένια γήπεδα,
Το ζαχαροπλαστέιο «η πόρτα», «ο Στρατής»,
Η Μπάρα, τα παλιά λαδάδικα,
Το νυφοπάζαρο στην παραλία,
Οι πόρνες των φτωχών στα εβραϊκά μνήματα,
Η Τούμπα η Καλαραμιά.
Παλιά, προσφυγομάνα Σαλονίκη
Κι ο Χριστιανόπουλος, αμετανόητο παιδί της,
Να μας πηγαίνει πάντα εκεί σκαλομαρία.

Στο βωμό της προόδου

Ένα στραβό τετράγωνο μ' αδέξιες γραμμές,
Φτιαγμένο με λιθάρια ασβεστωμένα,
Κρατούσε το μεγάλο μυστικό της γειτονιάς
Ανέπαφο από ανίδεους διαβάτες
Που χάνονταν στην δυστυχίας τα σοκάκια.

Χρόνια και χρόνια στόλιζαν το μνημείο
Με άνθη απ' τις στενόχωρες αυλές τους
Οι παλιές νοικοκυρές.

Δεν άντεχαν να ξεχαστεί ο Πέτρος,
Με το πέτσινο κασκέτο και το ζεστό του γέλιο.
Πρίγκιπας κι έρωτας κρυφός
Των φτωχοκόριτσων που 'χαν τη δύναμη
Και τότε να ονειρεύονται.

Εκεί τον σκότωσαν οι γερμανοτσολιάδες,
Τα τέρατα που ξέρασε στην κατοχή,
Αλλίμονο, αυτή η γη η Ελληνική,
Μόνο γιατί ήθελε να 'ναι λεύτερος.

Έπειτα, ήρθε η ανοικοδόμηση
Και οι παράγκες των προσφύγων
Δόθηκαν, ανά τρεις και πέντε, αντιπαροχή.
Τα στενοσόκακα έγιναν οδοί
Και οι αυλές φρικτά διαμερίσματα.

Δεν άλλαξε η γειτονιά μας, πέθανε.
Νεκρώθηκαν και οι μνήμες.
Ποιος να θυμάται και γιατί, τον Πέτρο
Με το πέτσινο κασκέτο και το ζεστό του γέλιο;

Ζουν και βασιλεύουν...

Γροικώ το παραμύθι:

Σε λιβάδια εύφορα
Που τα σπέρνουν άνθρωποι της γης
Με ειρήνη κι έρωτα.

Σε απόκρημνα βουνά
Που ευδοκιμούν Ακρίτες
Λεύτεροι πολεμιστές.

Σε πελάγη ταραγμένα
Που παλεύουν καπετάνιοι
Με ευθυτενές το βλέμμα.

Μέσα μου τα παραμύθια,
Ξύλινα παλιά σκαριά
Που τα δέρνουν οι καιροί.

Μου διηγούνται ιστορίες
Πιο γλυκές απ' την αλήθεια
Και πώς θα 'πρεπε να είναι η ζωή.

Κι άλλοτε πως η ευτυχία
Πάντοτε περνάει ξυστά
Από την καταστροφή.

Τα δικά μου παραμύθια
Είναι άνθρωποι,
Δυνατές φωνές και ξωτικά,
Ψευδαισθήσεις που έχουν πάρει
Σώμα και μορφή.

Ζούνε, καθώς λεν και βασιλεύουν
Κι είναι αβασίλευτα τα ίδια.